

HAN CANVIAT LES COSES...?

*Evocaré el paisatge llunyà d'aquelles hores,
—un dolç paisatge, fet de coses moridores,
d'aquelles que si tornen mai més no són iguals.—
Floria l'alt Setembre per serres i fondals,
i era aquell temps que encara mon cor no et coneixia.
Tot sol, per camps encesos d'amor, jo feia via.
I sol, a mitja tarda, m'ajeia sota els pins.*

*Frescors suaus de menta passaven pels camins :
al lluny brillava, immòbil, la pau de la riera,
qui entre joncars espessos es ciny i s'arrecera.
Uns àlbers fins, de plata sonora i canviant,
el clar prestigi rosa prenien de l'instant
i amb l'ombra passatgera d'uns núvols de bonança
l'adormiment omplien de l'aigua pura i mansa.
I era un plaer dels àngels l'estar-se allí tot sol
oïnt passar les brises, veient groguejà el sol;
l'estar-se hores i hores damunt de l'herba pia
tot sol.—Llavors encara mon cor no et coneixia.—
Purificaven l'aire sentors de lliga-mel...
Mon cor, lliure, volava per l'amplitud del cel.*

*O clara embriaguesa d'aquells llunyans Setembres
que avui encara evoques, quan ton passat remembres!
O las! debades cerques aquells indrets de pau!
Tot hi és distint, els núvols i la faror del blau :
no és el mateix reflexe aquest que l'aigua frissa;
ni, de les fulles altes, la bellugor ventissa
s'assembla a la d'aquelles que el temps ha renovat;
ni el sol besa les coses amb el mateix esclat.*

*De la malinconia del cor, avui s'amara
la llum; la llum mateixa que un temps em fou tant clara.
I al meu voltant la vida flueix tota llangor...
Han canviat les coses o ha canviat mon cor?*

TRINITAT CATASÚS.